

Az Idők Jelei

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

2002/2.

www.kerak.hu

A mélységből kiáltok hozzád, Uram!

Uram, hallgasd meg az én szómat,

legyenek füleid figyelmetesek

könyörgő szavamra!

Ha a bűnöket számon tartod, Uram:

Uram, kicsoda maradhat meg?!

Hiszen Tenálad van a bocsánat,

hogy féljenek Téged!

Várom az Urat, várja az én lelkem,

és bízom az Ő ígéletében.

Várja lelkem az Urat, jobban,

mint az örök a reggelt, az örök a reggelt.

Bízzál Izráel, az Úrban,

mert az Úrnál van a kegyelem,

és bőséges nála a szabadítás!

(Zsoltár 130:1–7)

Az előző évekhez hasonlóan idén is rendelkezhetünk jövedelemadóink kétszer 1%-áról. Egy százalékot ajánlhatunk fel valamely alapítvány javára, további egy százalékkal pedig egy egyházat támogathatunk.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy minden más irányú hír ellenére **közösségünk támogatásának lehetősége nem szűnt meg**, tehát személyi jövedelemadóink 1%-át továbbra is felajánlhatjuk a Keresztény Advent Közösség javára. A felajánlásokat egy-egy úgynevezett „Rendelkező nyilatkozat”-on lehet megtenni. A rendelkező nyilatkozatot tartalmazó lezárt borítékot az adóbevallást készítőknél bevitelükkel együtt kell beküldeniük, mindenki másnak pedig legkésőbb 2002. március 25-ig a munkahelyükön kell leadniuk.

A nyilatkozatokból minden gyülekezetünkbe eljuttattunk több, a „Keresztény Advent Közösség”-et, a „Reménység Alapítvány”-t, „A Keresztény Nevelésért Alapítvány”-t és az „Oltalom Alapítvány”-t megjelölő, kitöltött példányt.

Szeretettel kérünk mindenkit, aki szívügyének tekinti közösségünk céljait, hogy használjuk ki ezt a lehetőséget mi magunk is, valamint tegyük ismertté családtagjaink, munkatársaink, ismerőseink, barátaink körében, akiknek szintén adhatunk a kitöltött nyilatkozatokból.

A támogatásokat közösségünk nevében ezúton is hálásan köszönjük!

A Keresztény Advent Közösség technikai száma: 0080

A Reménység Alapítvány adószáma: 19010777-2-43

Az Oltalom Alapítvány adószáma: 19179485-1-13

A Keresztény Nevelésért Alapítvány adószáma: 18857845-1-17

Kiadja a Keresztény Advent Közösség
1121 Budapest, Remete u. 16/A

Felelős kiadó: Sonnleitner Károly
Felelős szerkesztő: Czinkota András

Nyomtatás: Reménység Alapítvány
Felelős vezető: Kókéndy Zoltán

Tartalom

2002. február

megújulás és reformáció

A szombatünneplés megújítása

az ige mellett

Lehetséges-e bűn nélkül élni?

tapasztalatok

Ajándék

könyvajánló

Lewis R. Walton: Ómega

„Hadd szóljanak a napok!”

a bizonyágtételek tárházából

„A tanításra (törvényre) és a bizonyágtételre hallgassatok!”

intézményeink életéből

A Comenius Általános Iskola

Comenius-napok

evangélizáció

A gyülekezet mint misszióiskola

verseskötet

Bizonyágtételek V. kötet

nyári Biblia-táborok

hírek

3

5

7

8

10

11

15

17

18

4

14

19

20

A szombatünneplés megújítása

Az elmúlt fél évben az ún. munkanap-áthelyezések (szombati munka- és tanítási napok) miatt közösségi életünk egyik jelentős kérdésévé vált:

- Kötelezhetőek vagyunk-e arra, hogy a szombatnapra átcsoportosított munkanapokon bemenjünk dolgozni, illetve gyermekeinket elengedjük az iskolába?
 - Mit ír elő a törvény, és mit nem?
 - Meddig vagyunk kötelesek engedelmességgel a felsőbb hatalomnak?
 - Hogyan valósítható meg a gyakorlatban az igei alapelv: „*adjátok meg azért, ami a császáré, a császárnak...*”?
- Az alábbi írás e kérdésekre keres választ egyrészt a jog, másrészt a bizonyágtételek tanácsai alapján.

„*És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaiddat nem tévéen, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, s azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szót!*” (Ésa. 58:12–14)

Az isteni alapelvek helyreállítása, törvényeinek nagybecsülése és megtartása az utolsó idők hívóinek kiváltsága. Ezért hangzik az ígélet azoknak, akik az „Úr napját” gyönyörűségnek, szent és dicsőséges napnak nevezik, és péntek naplementétől szombat napnyugtáig örömmel ünneplik: „*Hordozlak téged a föld magaslatain...*”

Isten népe sorai között a hitgyengeség jelei sok területen fellelhetők, de különösképpen a szombatünnepléssel kapcsolatosan.

ISTEN REFORMÁCIÓT KÍVÁN A SZOMBATÜNNEPLÉS TERÉN

„A szombat képezi az aranykapcsot, amely Istent az Ő népével egyesíti... A szombatot sokkal

szentebbnek kell tekinteni, mint ahogyan sok állítólagos szombatünneplő gondolkodik róla. Nagyon kevésre becsülik Istent azok, akik a szombatot sem a törvény betűje, sem pedig annak szelleme szerint nem tartják meg. Isten ezért reformációt kíván a szombatünneplés terén.” (Bizonyágtételek a gyülekezetnek, 214–215. o.)

Megújulásra van szükségünk, hogy időben elkészüljünk az ünnepélyes kezdésre péntek este, hogy dolgozni még alkalmanként se menjünk be a munkahelyünkre, és gyermekeink részére igazolt felmentést kérjünk az iskolai foglalkozások alól.

Tapasztaljuk, hogy nehezebbé válik a szombatünneplés, mivel a vasárnap ünneplése kap védelmet az állami törvények által, és szombatra egyre sűrűbben hivatalos munka- és tanítási napokat iktatnak be. Ez is jelzi Urunk közeli visszatérését. Isten megpróbálja hitünket, de különleges tapasztalatokkal szeretné megajándékozni a gyermeki hitből fakadó engedelmisséget. Ugyanakkor környezetünk számára bizonyágtéteves is, amikor minden esetben egyedül Istennek engedelmességszük, aki ígérete szerint velünk van, gondot visel rólunk, sőt megszabadít, és megoldást hoz a reménytelennek látszó helyzetekben is.

Az Úr szolgálja ezekről a napokról így ír: „A hűség nagy próbája a szombat lesz, mert ez különösen vi-

tatott pontja az igazságnak. A végső próbatétel idején éles határvonal fog húzódni Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt. Míg a negyedik parancsolat megtagadása és a hamis szombat megtartása, amelyet az állam törvénye megkíván, egyenlő az istenellenes hatalomnak tett hűségesküvel, addig az igazi szombat megtartása – ahogyan azt Isten törvénye megszabja – a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalmaknak való engedelmisség jelét elfogadva a fenevad bélyegét veszi fel, a másik a menny tekintélye iránti hűség jelét választva, megkapja Isten pecsétjét.” (A nagy küzdelem, 539. o.)

A még most is érvényben lévő 1976/8. törvényerejű rendeletből idézünk:

1. „*Mindenkinek joga van a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságára. Ez a jog magában foglalja a vallás vagy meggyőződés szabad választását vagy elfogadását, és azt a szabadságot, hogy vallását vagy meggyőződését vallásos cselekmények és szertartások végzése útján akár egyénileg, akár másokkal együttesen, nyilvánosan vagy magánkörben kinyilváníthassa, gyakorolhassa és taníthassa.*- 2. *Senkit sem lehet olyan kényszernek alávetni, amely csorbítaná azt a szabadságát, hogy saját vallása vagy meggyőződése legyen, vagy hogy ilyent elfogadjon.*

3. A vallás vagy meggyőződés ki nyilvánításának szabadságát csak a törvényben megállapított olyan korlátozásoknak lehet alávetni, amelyek a közbiztonság, a rend, a közegészség, az erkölcs, vagy mások alapvető jogai és szabadságai védelmének érdekében szükségesek.

4. Az egyezségokmány részes államai kötelezik magukat a szülők és adott esetben a törvényes gyámok ama szabadságának tiszteletben tartására, hogy gyermekeik vallásos és erkölcsi nevelését saját meggyőződésüknek megfelelően biztosítsák.

(3. rész, 18.)

Idézet az ENSZ-nél letétbe helyezett egyezségokmány 13. cikkéből:

3. Az egyezségokmányban részes államok kötelezik magukat, hogy tiszteletben tartják a szülőknek, illetőleg adott esetben a törvényes gyámoknak a szabadságát arra, hogy a hatóságok által létesített iskola helyett az állam által megállapított vagy jóváhagyott minimális iskoláztatási követelményeknek egyébként megfelelő más iskolákat válasszanak gyermekeik számára, és hogy gyermekeik vallási és erkölcsi nevelését saját meggyőződésükkel összhangban biztosítsák.

A hetvenes években a helsinki záróokmány kihirdetése által Isten alkalmas időben nyújtott segítséget nekünk, és most úgy látjuk, hogy újra szükségünk van rá.

IMÁDSÁGGAL, BÖJTÖLÉSSEL
KÉRJÜNK TÁMOGATÁST
ISTENTŐL

Természetesen a munkahelyen vagy az iskolában ne követelőzzünk ezekre a rendeletekre hivatkozva, amikor kéréssel fordulunk a felelős vezetőkhöz, hogy biztosítsák számunkra a lelkiismeretünk és hitbeli meggyőződésünk szerinti munkavégzést vagy tanulást. Dánielhez és társaihoz, valamint Márdokeushoz hasonlóan imádsággal, böjtöléssel kérjük támogatást Istentől. Ezért írtak meg számunkra ezek a törté-

netek, hogy bátorságot merítsünk általuk.

A következő tanácsot kaptuk a próféta Lelke által:

„Testvéreink nem várhatják Isten helyeslését, amikor engedik olyan helyzetbe kerülni gyermekeiket, hogy lehetetlen számukra a negyedik parancsolat megtartása. Kötelesek az illetékes hatóságtól engedélyt kérni, hogy gyermekeiknek igazolt kimaradásuk legyen az iskolából a hetedik napon. Ha ez nem sikerül, akkor világos, mi a kötelességünk és a teendők: engedelmesség Istennek, mindenáron. Amikor parancsolatról van szó, Isten nem nézi, hogy nekünk kellemes-e, vagy sem. Elvárja tőlünk, hogy engedelmeskedjünk a parancsolatoknak, és gyermekeinket is erre tanítsuk.” (Selected Messages, 2.)

Ha most, ezekben a könnyű napokban megtanuljuk az engedelmességet, ezáltal felkészülhetünk az előttünk álló megpróbáltatásokra. „Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged, mi módon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátorságban, ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között?” (Jeremiás 12:5)

AZ ÚT, AMELYEN ISTEN VEZET,
MINDENKOR
A BIZTONSÁG ÖSVÉNYE

Tapasztalatot kell szereznünk, hogy miként bízzuk magunkat a Mindenható vezetésére, és hogyan járunk a teljes engedelmesség útján. A következő idézet megerősíthet ebben: „A Krisztust követők élete is sokszor telve veszedelmekkel, s ilyenkor nehéznek tűnik számukra a kötelességteljesítés. Az ember igen hajlamos arra, hogy kikerülhetlen romlást lásson útja előtt, és szolgálást vagy halált maga mögött. Am Isten szava tisztán, világosan hangzik: »Indulj előre!« Engedelmeskedjünk tehát e parancsnak, még akkor is, ha szemünk áthatolhatatlannak látja a sötétséget, és ha lábaink körül hideg, szennyes vizet érzünk. Mert a haladást gátló akadályok soha nem tűnnek el az ingadozó, kételkedő lelkület elől. Akik mindaddig nem engedelmeskednek, amíg a kételkedés és a bizonytalan-

ság teljesen el nem oszlik, és a vésés veszélye már elhárult, azok sohasem fognak engedelmeskedni. A hitetlenkedés állandóan a fülükbe suttogja: »Várjatok, míg eltűnnek az akadályok, és utatok tisztán látható.« A hit ellenben bátorságot ad, az Istennek engedelmes lélek mindent remél, mindent hisz. A felhő, amely sötét falként meredt az egyiptomiak elé, verőfényt, világságot hintett a héber táborra, sőt az előttük lévő útra is. Így az isteni gondviselés munkája is sötétnek, kétségbeejtőnek tetszik a hitetlennek, de békét, világosságot és biztonságot ad az Istenben bízó léleknek. Az út, amelyen Isten vezet, ha pusztaságot vagy tengert szel is át, mindenkor a biztonság ösvénye.” (Pátriárkák és próféták, A kivonulás c. fejezetből)

Készséggel segítünk, tanácsolunk, és szükség szerint igazolást adunk arról, hogy a kérelmező közösségünk tagja, és hitbeli gyakorlatunk a Biblia alapján a negyedik parancsolat megtartása.

Isten segítsen, hogy minél több hit- és imatapasztalatot nyerjünk a szombatünneplés terén.

Csókási Pál

verseskötet

Közösségünk irodalmi osztálya gyülekezeti szolgálatok céljára alkalmas verseskötet megjelentetését tervezi. A kötet tartalmára nézve olvasóinktól is szívesen veszünk javaslatokat.

A költeményeket lehetőleg gépelve, vagy az eredetit fénymásolva várjuk a szerkesztőség címén:

1121 Budapest,
Remete u. 16/A

A borítékon kérjük feltüntetni:
„Az Idők Jelei”

Lehetséges-e bűn nélkül élni?

Hívő életünk legtöbbször nem olyan diadalmas, Holyan egyenletesen fejlődő, mint szeretnénk. Külső nehézségek, belső megpróbáltatások között élünk, legyőzöttnek gondolt bűneink, rossz tulajdonságaink bukkannak elő újra. Váratlan helyzetekben újabb gyengeségeinkre figyelünk fel. Az emberi természet pedig – gyakran nem tudatosan – hajlik a bűnnel vívott harc feladására, kompromisszum kötésére: ilyen vagyok, bele kell nyugodnom, mindenkinek van valamilyen rossz tulajdonsága.

Lehetséges-e igaz életet élni ebben a világban, olyan életet, amelyben nincsen bűn? Vagy be kell érünk félgőzelmekkel, mert a rossz hatalma akkora az emberi életben, hogy nincsen erő, amely megtörje?

Péter apostol a következő felhívást intézi a keresztényekhez: *„Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek, hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.”* (I. Pt. 1:14–16) Nem kisebb kíváncságot állít elé az apostol, mint az Istenéhez hasonló szentség kíváncságot. Pál apostol a következőt írta Thesszalonika keresztényeinek: *„Maga pedig a békeségnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.”* (I. Thessz. 5:23) Júdás apostol így fejezi be levelét: *„Annak pedig, aki titeket a bűntől megőrizhet, és az Ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, nagy örömmel, az egyedül bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mindörökké. Ámen.”* (Júdás 1:24–25)

Hatalmas felhívások, ugyanakkor hatalmas bátorítások is ezek. Isten nem kíván mást tőlünk, csak ami lehetséges és megvalósítható.

MEGVALÓSÍTHATÓ – DE HOGYAN?

A Szentírás bizonyágtétele szerint az igaz élet megvalósítása emberi erőből lehetetlen. Lehetetlen vállalkozás az, hogy megismerjük Isten törvényét, és elhatározzuk, hogy ezután a mi erőfeszítéseink által meg fogjuk tartani azt, s ebből következően igazak leszünk Isten előtt. Emlékezhetünk nagy elhatározásaink és fogadkozásaink kudarcaira. Az Isten szerinti út nem ez. Egyetlen korábbi törvényszegésünket sem tudnánk jóváten-

ni, és semmilyen (Isten szemében valódi) jóra nem vagyunk képesek természetes, velünk született képességeinkkel, az örökölt emberi természetünkkel. Isten azonban segítségére siet a mi erőtlenségünknek: Ő ajándékoz nekünk igazságot, eltörli a bűneinket Jézus áldozatáért, és gyakorlati igazságra való képességet és hatalmat ad (vö. Jn. 1:11–13), majd ebből a hit által való igazságból fakadhatnak azután igaz, a törvényt betöltő cselekedetek.

Mégis vannak problémák az életünkben. Láthatjuk azokat a bűnöket, rossz tulajdonságokat, amelyekben régóta – évek, évtizedek óta – veszteglünk. Lehet, hogy már legyőzöttnek tűnnek ezek, ám előfordul, hogy egy idő után visszatérnek. Felőrlődik az erőnk az ellenük folytatott harcban, valahogyan elillan belőlünk az életöröm, s arra gondolunk, hogy csakugyan a Föld újjáteremtéséig kell várunk *„Isten fia dicsőséges szabadságának”* (Rm. 8:21) megízleléséig?

Szó sincs róla! Most is karnyújtásnyira van tőlünk a szent élet, a bűn nélküli élet, amely egyedül nevezhető életnek, s amelyet Krisztus minden pillanatban kész adni nekünk.

Első, és alighanem a legnagyobb problémánk az, hogy alábbhagyott bennünk a szomjúság, amelyről Jézus a Hegyi beszédben szólt: *„Boldogok, akik éheznek és szomjúhozak az igazságot: mert ők megelégtettek.”* (Mt. 5:6) Itt a Megváltó nem az elméleti ismeretekről, hanem a gyakorlati igaz életről beszélt. Emlékezzünk az első szeretetre az életünkben: nehéz volt-e lemondani régi életünk bűneiről? Foglyul ejtett bennünket Krisztus szeretete, az Ő áldozatának fényében minden csekély lemondásnak tűnt, s úgy éreztük, ahogyan Dávid fogalmazott: *„Általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon is átugrom.”* (Zsolt. 18:30) Bárcsak ez a lendület új erőre kapna az életünkben!

Jézus tanúságot tett arról, hogy azoknak az életében, akik Őt hitben befogadják, áldozata által megsemmisíti a bűnt: megbocsátásával eltörli az addigi vétkeket, erejével pedig megtöri a rossz hatalmát. *„Bizony, bizony, mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. A szolgál pedig nem marad mindörökké a házbán, a Fiú marad ott mindörökké. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”* (Jn. 8:34–36) Ez az alapja az igaz életnek: Jézus áldozata, megbocsátása és szabadítása a halál hatalmából. A gyakorlati szabadítás pedig az Istennel való közösség mértékében valósulhat meg az életünkben.

Jézus Krisztus azt tanította, hogy a teljes Szentháromság költözik annak az embernek a szívébe, aki átad-

ta magát Istennek. „*Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet, és az én Atyám szereti azt, és abhoz megyünk, és annál lakozunk.*” (Jn. 14:23) Vajon lehetséges-e igaz életet élni akkor, ha a belső világunkat teljességgel Isten vezetése alá helyezzük? Lehetünk-e tökéletes szentek, ha a bűngyűlölő szent Isten lakozik bennünk? Ha az a Jézus ad erőt és segítséget, aki „*megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan*”, de mindig győzött? Miért lenne határa a Szentlélek megújító munkájának? Vajon nem ad meg Isten minden segítséget, hogy kiküszöbölje az életünkből azt, ami teljességgel idegen Tőle, amit gyűlöl – vagyis a bűnt? Péter apostol így fogalmaz: „*Kegyelem és békesség adassék néktek bőszégesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott.*” (II. Pt. 1:2–3) Isten célja, hogy az egész világegyetemnek nyilvánvalóvá tegye: az Ő törvénye szent és változhatatlan, és teljes egészében jó. Jelleme megdicsőül azáltal, hogy a bűn rabszolgáiból igaz, szent embereket formál. „*...eljö az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók Lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóit. Az Isten Lélek: és akik Őt imádják, szükség, hogy Lélekben és igazságban imádják.*” (Jn. 4:23–24)

GONDJAINK GYÖKERE

Fel kell tennünk a kérdést: vajon számunkra, akik követünk el bűnöket, hibákat, hol van a problémáink gyökere, hol siklik ki bennünk a Lélek szerinti igaz élet? Ha őszinték vagyunk magunkhoz, minden bűnünk esetében visszaemlékezhetünk arra a pillanatra, amikor rosszul döntöttünk. Sokszor tudjuk is, mit kellene tennünk, de a könnyebb utat választjuk. Bennünk van a rosszra hajló természet, amely időnként felszínre tör, ugyanakkor minden esetben tudjuk azt is, hogy felelősök vagyunk azért, amit tettünk, különben nem kellene bocsánatért folyamodnunk Istenhez.

A probléma – legtöbbször – nem abban van, hogy a megtérésünk vagy a bűnbánatunk nem lett volna őszinte, hanem a tagjainkban lévő, rossz felé húzó természet nagyobb erő, mint gondolnánk. Amennyire gyengül a közösségünk Istennel, abban a mértékben kap erőre az „*óemberünk*”.

Isten gondoskodott arról, hogy megláthassuk: lehetséges a tiszta élet. Olyan példaképünk van, akinek emberi természete a miénkhez hasonló volt, mégsem engedett soha a rossznak.

„NÉZZÜNK A HITNEK FEJEDELMÉRE
ÉS BEVÉGZŐJÉRE: JÉZUSRA” (Zsid. 12:2)

Jézus élete bizonyíték a bűntelen élet mellett. Ugyanolyan természete volt, mint nekünk, de Őbenne nem volt bűn. Olvashatunk a Szentírásban olyan emberekéről is, akik – bár korábban bizonyosan követtek el bűnt – eljutottak odáig, hogy a Biblia igaznak és fedd-

hetetlennek nevezi őket. A Biblia két szóval elmondja az ilyen ember győzelmes életének titkát: „*Istennel járt.*” Nincs különleges titok, sem valamiféle homályos misztikum: Noé és Énokh egyaránt Istennel járt, s amikor közösségük teljes volt az Úrral, Sátán nem talált rést, ahol eredményesen támadhatott volna.

Gyakran úgy gondoljuk, hogy a megszentelődés abból áll, hogy harcolunk valamilyen bűnünk ellen, győzünk felette, és elkezdjük harcot egy következő bűnünkkel. Több okból sem ez a megoldás. Egyrészt nem biztos, hogy életünk ideje alatt végig tudunk érní a bűneink listáján. Másrészt gyakran visszatér egy-egy rossz tulajdonság, bűn, amelyet azelőtt legyőzöttnek gondoltunk. Alapvető szemléletváltásra van szükségünk. Jézus „*testének napjaiban könnyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult abhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgattatott az Ő istenfélelméért*” (Zsid. 5:7). Ő nem egy-egy kísértés, bűnre való hajlam ellen harcolt, hanem a Szentlélekkel való közösségért. A Szentlélek minden gyengeségünk gyógyszere. Jézus minden reggel a Lélek keresztségében részesült, addig nem indult semmilyen feladatának elvégzésére, amíg emberi természetét nem uralta teljesen a Szentlélek. Átadásának tökéletesnek kellett lennie, ezáltal előre győzött a kísértések felett. Jézus tisztában volt vele, mekkora hatalom a megromlott természet, tudta, mi a bűn, ezért vívott olyan heves harcot az Istennel való közösségért. Ha mi is látnánk ezt, hasonlóan küzdenénk, mint Ő. A Megváltó ezt kívánja tőlünk: „*Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Abban dicsőítetek meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete, és legyetek nékem tanítványaim.*” (Jn. 15:4–5, 8)

A VÉGIDŐ NÉPE

Laodicea hívőinek ezt mondja Jézus: „*Aki győz... amint én is győztem...*” (Jel. 3:21) Úgy tudunk győzni és úgy kell győznünk, ahogyan Jézus is győzött, ez az egyedül eredményes út, amely Laodiceából az üdvösségre vezet. Harc önmagunk átadásáért, harc azért, hogy közösségben legyünk Istennel. Az igazi ellenfelünk bennünk van: egy testben élünk legnagyobb ellenségünkkel, a megromlott emberi természettel. Egy pillanatra sem szabad elfelejtenünk, hogy „*nem lakik énbennem, azaz a testemben jó*” (Rm. 7:18). De bízhatunk Istennel, „*mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk*” (I. Jn. 5:4). A végidő hívői – vagyis a ma élő keresztyének – számára életfontosságú, hogy megértsék (megértsük) a tiszta élet fontosságát, és megvalósítsák életükben azt a közösséget a Szentlélekkel, amely egyedül biztosíthatja a bűn nélküli életet. Idézzük fel, hogyan jellemzi a Jelenések könyve a végidő üdvözülendő népét: „*Szájukban nem találtatott álnokság, mert az Istennek királyi széke előtt feddhetetlenek.*” (Jel. 14:5)

Gondoljuk meg: nem általában az emberek előtt, nem a gyülekezet előtt, hanem a mindenütt jelenlévő és mindent ismerő Isten királyi széke előtt lesznek feddhetetlenek. De ez a feddhetetlenség nem elméleti igazságot jelent, hanem olyan szentséget és igazságot, amely tetekben nyilvánul meg. Nem csupán a bűn hiánya jellemzi az igazakat, hanem Isten kívánalmainak betöltése, az igaz cselekedetek. *„Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyezője, és az Ő felesége elkészítette magát, és adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.”* (Jel. 19:7–8) Tiszta és ragyogó fehér gyolcsba öltözik Krisztus egyháza, nem lesz rajta *„szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle”* (Ef. 5:27). Eljön majd az idő, amikor Jézus befejezi szolgálatát a mennyei szentélyben,

de akkor még tart a földi történelem. Egy rövid időszakban nem lesz közbenjárás a bűnökért, a keresztyéneknek vigyázniuk kell, hogy ne essenek bűnbe, mivel az a halált jelentené számukra. Ha nem lenne lehetséges a bűntelen élet, nem lenne senki, aki megmenekülhetne ebben az időben. A Szentlélek által a hívók meg fognak állni ebben a legnagyobb próbában is. Minden kétséget kizáróan bebizonyosodik, hogy bármilyen, embert próbáló külső körülmény ellenére lehet feddhetetlen és tiszta életet élni. Lesz egy nép, amely az örök életre felkészülten, igazságban és szentségben fogadja Jézust, amikor megjelenik az ég felhőiben. *„Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”* (I. Jn. 5:4)

Szabó Ferenc

tapasztalatok

Ajándék

Tavalyelőtt új tulajdonosa lett a budapesti utcai karácsonyi vásároknak. Már nem az a férfi adott helyet, aki éveken át ingyen pavilont bocsátott rendelkezésünkre azzal a kéréssel, hogy cserébe imádkozzunk a vásárrért. Könyveink árusítására az új vezető kelletlenül adott helyet egy kivilágítatlan, eldugott parkban. Szerencsénkre egy kosárárus ezt a helyet is elfoglalta, így magunk választhattunk alkalmasabb területet. Tető nélkül álltunk a gyakori esőben, ezért naponta kellett figyelniünk az időjárást. Emiatt több napon át ki sem nyithattunk. A könyveket mindennap egy közeli gyermekkönyvtárból szállítottuk az árusítás helyszínére. Mindez sok többletmunkát jelentett, és a könyvek megrongálódását okozta.

A múlt évben arra számíthattunk, hogy még ezt a lehetőséget sem kapjuk meg. A vezető újra és újra bizonytalankodott, hogy adjon-e helyet. Felkerestünk más vásárokat, de mindenhol elutasítottak. Már-már úgy tűnt, hogy 2001-ben karácsony előtt nem tudunk segíteni könyveinkkel a kereső embereknek. Ám az utolsó pillanatban a szomorúság örömmre vált. Az árusítás vezetője felhívott és megkérdezte, hogy jövünk-e. Megérkezésünkkor mosolyogva fogadott. Az árusoron belül, a többi pavilon között állítottuk fel a tetővel ellátott asztalunkat. A szomszéd árus megengedte, hogy náluk tároljuk a könyveinket. Gyorsan megszerveztük a munkát, és nagy áldással dolgozhattunk. December 4-től 24-ig tartott a vásár. Hatvanhét testvér vett részt a munkában. Minden budapesti gyülekezetből jöttek segítők. Több mint kettőszázezer forint értékben adtunk el könyveket, audio- és videokazettákat. A karácsonyi vásár végére elkészültek az ingyenes audiokazetták is, amelyekből minden vásárlónak adtunk egyet.

A legnagyobb meglepetés azonban akkor ért bennünket, amikor december közepén felhívott egy férfi, és megkérdezte, hogy szeretnénk-e fűtött pavilonban dolgozni a Déli pályaudvarnál, a metró aluljárójában. Előző nap a Liszt Ferenc téren járt, és látta, hogy mi pavilon nélkül árusítunk. Megtudta az árusoktól a telefonszámomat, így ért el. Természetesen igen mondtunk, s Kalcsó Zsuzsa és Félix Károly megszervezte a munkát.

Lám, mi már-már azt hittük, hogy elmarad a karácsonyi vásár, s Isten két helyről is gondoskodott. Nagyon hálaadás vagyunk minden lehetőségért, ahol könyveink által az evangélium tiszta üzenetét terjeszthetjük. Köszönjük a testvéreknek, hogy a hidegben kint álltak és kínálták a könyveinket.

„A mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!” (Zsolt. 90:17/b)

Mézes Judit

Lewis R. Walton: Ómega

Az egyház válsága Ellen G. White idejében
Mai tanulságok

Ajánljuk a könyvet mindazoknak, akik szeretnének megismerkedni az adventizmusban a XIX–XX. század fordulóján kibontakozó válság jellemzőivel, azokkal a tünetekkel, amelyekről Ellen G. White ezt írta: „Sokan eltávolodnak a hittől... a halálos tévtanítások sorát szemlélhetjük – e veszély alfáját, amelyet az ómega követ majd... Reszketek népünkért.” A könyvet ajánló cikk teljes terjedelmében *Az Idők Jelei* 1995/3. számában jelent meg.

A századfordulón Ellen G. White a következő megdöbbentő kijelentést tette: „Ne tévesszen meg senki! Sokan eltávolodnak a hittől, és gonosz, hitetlő lelkek tanácsaira figyelmeznak. E veszély alfájával nézünk most szembe. Az ómega azonban sokkal ijesztőbb méreteket ölt majd.” (Selected Messages I., 197. o.)

Ez a kijelentés 1904 júliusában hangzott el, amikor az egyház szinte minden képzeletet felülmúló bajok egész sorozatával nézett szembe. Legnagyobb intézménye, a hatalmas Battle Creek-i szanatórium elveszett, az életbevágóan fontos orvosi munka lebénult, a legbefolyásosabb vezetők között nagyarányú volt a hitehagyás: jogi manipulációkkal hálózták be a munkát, és azon fáradoztak, hogy a jól bevált demokratikus szervezeti formát hatalmi struktúra váltsa fel. Az egyház alapvető tanításának pilléreit is támadták. Ez volt az a pillanat, amikor az egyház valamennyi hűségese tagjának minden erejére szükség volt, hogy a hajót megóvják az elmerüléstől. E válság minden erőt és időt igénybe vevő túlfeszítettségében Ellen White mégis talált alkalmat arra, hogy a jövőben leselkedő veszélyre is figyelmeztesse a közönséget:

„Dr. Kellogg *Az élő templom* c. könyvében a halálos tévtanítások

veszélyének alfája található – jelentette ki –, amelyet az ómega követ majd, és azok fogadják majd be, akik nem törődnek a figyelmeztetésekkel, melyeket Isten adott.” (Selected Messages I., 200. o.)

Mi, adventisták általában úgy gondoljuk, hogy a veszély mindig kívülről jelentkezik, mi pedig majd egységes frontot alkotva szembe szállunk vele, és úrrá leszünk rajta. Szinte teljesen készületlenek és kiszolgáltatottak vagyunk a belülről leselkedő veszélyekkel szemben. Hívő emberek évtizedek óta töprengenek azon, vajon miben is áll majd az „ómega” hitehagyás.

Ómega. Jön tehát valami, ami a megtévesztésig hasonlít majd az alfához...

„A lelkek ellensége arra törekszik, hogy elterjessze azt a feltételezést, miszerint nagy reformációt kell megvalósítani a h. n. adventisták között. Azonban e reformáció azoknak a hitelveknek a feladását jelenti, amelyek mindeddig hitünk pillérei voltak. Ezzel egyidejűleg pedig elindítják az újjászervezés folyamatát. Ha történe is efféle reformáció, vajon milyen eredménnyel járna? Az igazság elveit elhagyják, amelyeket Isten az Ő bölcsességében adott a maradék egyháznak. Vallásunkat megváltoztatják. Az alapvető hitelveket, amelyek az el-

múlt ötven éven át lendületet adtak a munkának, tévedésnek minősítik. Új szervezetet alapítanak. Új felfogású könyveket írnak. Bevezetik az intellektuális filozófia rendszerét. E rendszer alapítói a városokba mennek, és csodálatos munkát végeznek. A szombatot természetesen könnyelműen veszik, mint ahogyan Istent is, aki alapította. És nem engedik, hogy bármi is az új mozgalom útjába álljon.” (Selected Messages I., 204. o.)

A bizonyágtétel szerint felvonnak bizonyos erőket, amelyek az adventizmus elpusztítására törnek. A terv nagyon leleményes: az alapokra mér megsemmisítő csapást. Új világosság álarcában jelenik meg, és valami jobbat kínál a megalapozott igazságoknál, sőt „azokat a fundamentális elveket, amelyek az adventizmust útjára bocsátották, tévedésnek minősíti” (uo.). Jól összehangolt kampány társul ezzel, amelynek célja, hogy a gyülekezet többségét megnyerje az új eszméknek. Ebben az összehangolt támadásban az intellektuális filozófia észrevehetően átveszi az Írások egyszerű, világos értelmébe vetett hit helyét.

A terv kibontakozása mellé a bibliai és erkölcsi mérce romlása társul, például a szombatot könnyelműen kezelik. Minden eszközt

felhasználnak, amikor kísérletet tesznek arra, hogy e változtatásokat bevezessék, hiszen „nem engedik, hogy bármi is az új mozgalom útjába álljon”. Az új világosság ürügyén hatalmas erők törekszenek arra, hogy Isten egyházát átformálják valami felismerhetetlen, új alakzatra.

Lehetetlen? A történelem tanúsága szerint történt már ehhez hasonló. Ellen White kijelentette, hogy mindez újra megtörténik, csak még veszélyesebb mértékben és módon.

A Battle Creek-i szanatórium 1902. február 18-án porig égett, és Ellen White azt tanácsolta, hogy semmiképpen ne épüljön újjá, helyette inkább építsenek sok kis intézményt. Dr. Kellogg e figyelmeztetés ellenére elfogadtatott egy látzólag ezzel megegyező tervet, de amikor a megvalósításra került sor, kiderült, hogy az eredetinel is nagyobb, impozáns, páratlanul gazdagon felszerelt épület alapjait fektették le (a tízszeresét annak, amit Ellen White javasolt). A pénzügyi nehézségek feloldása érdekében A. G. Daniells azt tanácsolta Kelloggnak, írjon egy egészségnevelő könyvet, hogy annak bevételei fedezzék majd az építkezés költségeit.

Kellogg lelkesen fogott hozzá új feladatához. Néhány éve furcsa kijelentéseket hangoztatott Isten természetéről. „Isten bennünk van” – hirdette. Ez az új elgondolás még a képzett elmékre is mély befolyást gyakorolt. Könyvének *Az élő templom* címet adta. Az adventhit oszlopai ismét veszélyben forogtak, ugyanis 1889-ben is érte már egy hasonló megrázkódtatás, amikor Canright (adventista prédikátor) kiadta a *Megtagadott adventizmus* c. könyvét. Támadásának keretében először a szentély tanítása, később pedig Ellen White szolgálata állt.

Kellogg 1902-ben megfogalmazott, szentély elleni támadása igen leplezett volt. Egy sereg, látszólag logikus lépésen vezette keresztül olvasóit – mindegyik eltakarta valamilyen másiktól –, és amikor az olvasó ráeszmélt, már messze távolodott az igazságtól. Hol a szentély? – kérdezték. Isten szentélye az emberben van – felelte Kellogg.

A könyvből eredő bevételre azonban szükség volt, s a generálkonferencia bizottsága összeült, hogy eldöntse: kiadják-e Kellogg *Az élő templom* című könyvét. Az öt bizottsági tag közül csak kettő szavazott a könyv kiadása ellen, az 1902-es őszi ülészak viszont a kisebbségi álláspontot fogadta el. Úgy döntöttek, hogy nem jelentetik meg a könyvet, s az egyház egyszerűen bízni fog az Úrban, aki majd gondoskodik az új szanatórium pénzügyi alapjairól. Kelloggnak döntenie kellett. Üzenetet küldött a *Review and Herald* kiadóhivatalhoz, hogy nyomtassanak ki könyvből 5000 példányt, a számlát pedig küldjék el neki. A rendelést elfogadták.

1902. december 30-án, az esti órákban a *Review and Herald* főépülete lángokban állt. Weeks, a tűzoltóság parancsnoka így összegezte a történeteket: „Volt valami különös az adventista tűzeset körül. A rázúdított víz úgy hatott, mint a gázolaj.”

A tűzvész után Kellogg nem szállt magába, hanem azonnal elvitte a könyv kéziratát egy másik kiadóhoz. Ám még ennél is meszszebbre akart menni: meg akarta kaptatni a generálkonferencia irányítását is.

A H. N. Adventista Egyházat demokratikus rendszer alapján szervezték meg. A helyi gyülekezetek többségi szavazattal választják tisztségviselőiket. Időszakonként a választókerület konferenciái együtltre delegátusokat is választanak, hogy a küldöttek a választókonferencia vezetésében a saját gyülekezeteiket képviseljék. A területi konferenciák elküldik képviselőiket, hogy megválasszák az uniókonferencia tisztségviselőit. Amikor pedig a generálkonferencia hivatalos ülését tartja, ugyanezt a demokratikus eljárást alkalmazzák, hogy megválasszák az egyház vezetését.

Működőképes rendszer ez, hasonló a világon mindenütt fellelhető demokratikus szervezetekéhez. Van azonban benne egy kockázati tényező: a politikában az a gyakorlat érvényesül, hogy a jól felkészült kisebbség gyakran manipulálni képes a szervezetlen (vagy felkészületlen) többséget...

Miután az egyházi struktúrában

megvetették a lábukat, Kellogg erői nekiláttak a hálózat kiépítéséhez. Szavazataikkal befolyásos pozíciókba juttatták egymást. Ők irányítottak már az egyházi bizottságokban, iskolai testületekben, kórházak vezetésében, főiskolákon és a területi bizottságokban. Ellen White 1906-ban G. C. Tenneynek olyan összeesküvéstről írt, amelyben emberek fonódtak össze egymással, s egyik támogatta a másikat.

Robert W. Olson megjegyzése találozatosan összegzi a fentieket: „Néhány kulcsembert az egymással összefonódó igazgatóságok útján túlságosan nagy hatalmat gyakorolt az egyházban. Léptessen életbe valaki egy efféle tervet, és – emberileg szólva – már csak idő kérdése, hogy mikor jut uralomra az elképzelésük. Hacsak a többség fel nem ébred...”

1901 és 1903 között a generálkonferenciának nem volt elnöksége. Helyette egy 25 főből álló bizottság látta el az egyház vezetésének feladatát. Ideális körülmények között ez a szervezeti forma is jól működhetett volna, de volt némi gyengesége, amelyet bárki észrevehetett, akinek volt némi politikai gyakorlata és ambíciója. A világegyház vezetőjét ebben az időszakban 24 másik férfi jelölte ki, s ha valaki közülük befolyásolni tud tizenháromat, akkor bárkit a legmagasabb felekezeti pozícióba juttathat.

Kelloggot nem olyan fából faragták, hogy elszalasztotta volna az efféle lehetőséget. Híveket toborzott, koalíciót verbuvált főleg a fiatalok körében, és A. G. Daniells elmozdítására törekedett. Nézetei és könyvei terjesztésére felhasználta egyre népesebbé váló táborát. Ellen White-ot már az is aggodalommal töltötte el, hogy a fiatal diákok, akiket Kellogg lelkesedése és meggyőző szavai magukkal ragadtak, a professzoroktól az új teológiát hallgatják. Nyíltan arra figyelmeztette a szülőket, hogy tartsák távol gyermekeiket Battle Creektől. Aggodalmára végül a generálkonferencia vezetése bezárta a főiskolát, és új szálláshelyre, Berrien Springsbe költöztették. (Az Andrews Egyetem ma is itt működik.) A Battle Creek-i iskola alapítólevele azonban nem járt le, s így megmaradt az egyetem új-

ranyításának elméleti lehetősége. Kellogg ismét kihasználta ezt a lehetőséget, hogy megnyerje az egyház fiatalságát. Vonzó brosrúkat nyomtattak, hírül adták, hogy a Battle Creek-i főiskola újra megnyitja kapuit, és szóltak a képzés előnyeiről is.

Ellen White-nak ismét cselekednie kellett: „Hogyan hagyhatnánk jóvá, hogy ifjaink színe-javát Battle Creekbe hívják és nevelésüket átvegyék, amikor Isten figyelmeztetést figyelmeztetés után adott, hogy ne menjenek oda... Néhány oktató nem érti hitünk alapjait, és Isten megtiltotta, hogy bárkit is arra bátorítsunk, hogy fiatalságunkat olyan helyre hívjuk, ahol magukra maradnak, csalásoknak és megtévesztéseknek kiszolgáltatva...”

A gonoszság erői hatékony pszichológiai mechanizmust működtetnek: emberi személyiségek karizmájához kötnek embereket, hogy az új tanításokat még vonzóbbá tegyék. Hamis tanítók támadnak közöttünk, akik csábító lelkekre figyelnek, akiknek a tantételei sátáni eredetűek. Ezek a tanítók maguk után vonják a tanítványokat. Besononnak a gyanútlanokhoz, hízlegő szavakat használnak, és megtévesztő taktikával ügyes csalásokat visznek végbe. Amikor pedig valaki a befolyásuk alá kerül, aligha lehet megtörni a varázst, amelyet Sátán vont köréjük. Az így törbe esett emberek nem is tudnak valódi állapotukról. Tiltakoznak arra a gondolatra, hogy törbe ejtették őket, pedig ez az igazság.

Szinte megmagyarázhatatlan: azo-

kat az embereket, akik a legnagyobb vallásos világosságot élvezték a történelemben, most vallásos tévelygések veszélyeztetik, amelyek csapdába ejthetik őket, és még csak nem is tudnak róla...

Az igazság kijátszásában hosszú ideje gyakorlattal rendelkező, kiélestitett, kártékony nyelvek és éles elmék munkálkodnak azon, hogy zűrzavart okozzanak” – írta Ellen G. White.

Igazság. Életbevágóan fontos árucikk. Túlélésünk, fennmaradásunk függ tőle. Igazság nélkül nincs biztonság sem fizikai, sem lelki értelemben. Az igazságot pedig olyan emberek manipulálták, akik azt állították, hogy új világosságuk van Isten egyháza számára, olyan férfiak, akik még saját szándékaik terén sem becsületesek...

Kellogg másokkal együtt eltervezte, hogyan nyerhetné meg a gyülekezet rokonszenvét. Olyan benyomást akartak kelteni, hogy hiszik hitünk valamennyi tételét és bíznak a bizonyágtételekben... Mások pedig igen ügyesen azon munkálkodtak, hogy hatástalanná tegyék az intő és figyelmeztető bizonyágtételeket, s ugyanakkor tagadták, hogy efféle tennének.

Mindezek megisméltődnek. A küzdelem egyre hevesebb és hevesebb lesz. Értelem vonul fel értelem ellenében, tervek tervek ellen, menyeyei eredetű elvek sátáni elvek ellenében. Az „alfának” ez az elsődleges jellegzetessége, amelyet az „ómegában” is keresni kell.

Megosztottság. Ellentmondásos helyzet áll elő ott, ahol emberek azt

állítják, hogy olyan igazságot fedeztek fel, amely felette áll a történelmi adventizmus igazságainak. Káoszt teremtenek mindenhol, ahol szeméik hangot kapnak. Ez az eretnecség gyülekezeteket osztott meg. Akik az új teológiát támogatják, néha arra törekednek, hogy nézeteiket az egységre és a pluralizmusra utaló felhívások pajzsa mögé rejtse. Ennek az érvelésnek van némi varázsa. Mégis, az egység ajándékával – akár csak Isten többi ajándékával – vissza lehet élni: amikor valaki kárt okozó tévedéseket hoz be az egyházba, majd az egység zászlaja alatt védelmezi őket. Ez olyan probléma, amelyet Ellen White-nak 1904-ben szóvá kellett tennie: „Egyesülnünk kell – jelentette ki –, de nem a tévedés platformján. Nem szabad befogadnunk azok szavait, akik olyan üzenetekkel állnak elő, amelyek ellentmondásban állnak hitünk különleges igazságaival.”

Támadások az alapvető hitelvek ellen. Valamennyi nagy hitehagyás közös eleme, hogy támadást intéz a legalapvetőbb adventista hitelvek, többek között a szentély, a vizsgálati ítélet és a prófétaság Lelke ihlettségének tanításai ellen...

Az a mondas járja, hogy azokat, akik nem tanulnak a történelemből, arra kárhoztatják, hogy megismélteljék ugyanazokat a tévedéseket.

Múltbeli történelmünk e sorsdöntő eseménysorát látjuk feltárulni Lewis R. Walton *Ómega* c. könyvében, amelyet új kiadásban vehe-tünk kézbe még ez év első felében.

Sonnleitner Károly

„Hadd szóljanak a napok!”

2002 első negyedében tervezzük kiadni a „*Hadd szóljanak a napok!*” – *Tíz beszélgetés a százéves magyarországi adventmozgalom elmúlt ötven esztendejéről* című interjúkötetet. A kötetben olyan idős adventisták szólnak meg, akik már legalább ötven éve részesei a százéves magyarországi adventtörténetnek. A kötetben többek között felidézük gyermekkorukat, megtérési élményüket, a világháború éveiben szerzett tapasztalatai-

kat, az adventmozgalom hanyatlásának és súlyos válságának időszakát, s arról is szólnak, hogyan látják ők az adventmozgalom helyzetét napjainkban. Az interjúfüzért ajánljuk mindazoknak, akik szívesen megismernének egy már-már elfeledett, de az idős hívő emberek elbeszéléseiben még meglevenedő világot.

Orosz Csaba

Lapunk új rovatában Ellen G. White írásainak hatalmas tárházából kívánunk szemelvényeket megjelentetni. Az írásokat, amelyek minden esetben egy adott témát járnak körül, kommentár nélkül tesszük közzé. Szándékunk az, hogy az önmagukban is érthető ihletett feljegyzések a „nagy világosság”-hoz vezetve segítsenek bennünket az igére támaszkodó, önálló gondolkodásban, véleményformálásban.

„A tanításra (törvényre) és a bizonyágtételre hallgassatok!”

A bizonyágtételek áldásai

A bizonyágtételek helyes és helytelen alkalmazása

Az önigazolás keresésének veszélye

BIZTOS TANÍTÁS AZ UTOLSÓ NAPOKRA

Az elmúlt ötven évben komoly erkölcsi értékek birtokába jutottunk. Isten figyelmeztető és tanító hangja folyamatosan szólt hozzánk a Szentlelken keresztül, hogy a prófétaág Lelkét elfogadják hitét megerősítse. Ismételten utasítást kaptam: írjam le az Istentől kapott tanácsokat, hogy azok megerősítsék népe hitét állásfoglalásuk helyességét illetően. A sok éven át tartó küzdelem és megpróbáltatás nem mosta el, hanem inkább megalapozta a bizonyágtételek igazságát. A munka kezdetekor kapott kijelentést biztos tanításként kell követni a végső napokban is. Akik közömbösek ezzel a világossággal és kinyilatkoztatással szemben, nem számíthatnak arra, hogy megmenekülnek a csapdából, amelyet az igazság megtagadójának botlására, elesésére és elfogatására állít az ellenség. Ha alaposan tanulmányozzuk a Zsidókhoz írt levél második fejezetét, akkor megértjük, mennyire fontos rendíthetetlenül ragaszkodnunk az Istentől jövő igazság minden alapelvehez. (Review and Herald, 1907. július 18.)

Hamarosan minden lehetőséget latba vetnek majd az Isten Lelkétől származó bizonyágtételek semmibe vételére és kiforgatására. Ismernünk kell az egyenes, világos üzeneteket, amelyeket Isten 1846 óta küld népének.

Lesznek olyanok, akik valamikor egyek voltak velünk a hitben, mégis új, idegen tanításokat keresnek majd, hogy valami különlegeset és újszerűt mutassanak az embereknek. Mindenféle hazugságot szólnak majd, amelyeket úgy állítanak be, mintha azok White testvérnőtől származnának, hogy így sokakat becsaphassanak...

Azok, akik lényegtelennek tekintették az Úrtól érkező világosságot, nem tudják hasznosítani annak tanításait.

Vannak olyanok, akik – lelki vakságuk mértékének megfelelően – félremagyarázzák az Úr üzeneteit. S vannak, akik feladják hitüket, és az üzenetek igazságát hamisságnak nevezik majd. Lesznek olyanok is, akik neveltség tárgyává teszik az üzeneteket, ezzel Isten éveken át küldött világossága ellen cselekednek, s a hitben gyengéket félrevezetnek.

Másoknak azonban nagy segítségükre lesznek az üzenetek. Noha nem személyesen ők a címzettek, mégis figyelmeztetve érzik magukat, és kerülni fogják a bűnöket... Mivel az Úr Lelke a kijelentésben van, a sokak gondolataiban uralkodó kétség eltávozik majd. Maguk a bizonyágtételek adják meg értelmezésük kulcsát, ahogyan a Biblia is magyarázza önmagát. Sokan igen komolyan olvassák majd a rosszat feddő üzeneteket, hogy megtudják, mit kell tenniük megváltásuk érdekében... A Lélek készítése által értelmük megvilágosodik, mivel az 1846 óta Isten népének küldött üzenetekben a Biblia igazsága világosan és egyszerűen tárul fel. Az üzenetek megtalálják helyüket a szívben, s ezt átalakulás követi majd. (73. levél, 1903)

AZ IHLETETT KIJELENTÉSEK BONCOLGATÁSÁNAK VESZÉLYE

Némelyek ítéletet gyakorolnak a Biblia felett, kijelentvén, hogy ez vagy az a rész – mivel nem érinti őket kellemesen – nem ihletett. Nem tudják összehangolni azokat bölcséleti és tudományos elgondolásaikkal, azaz a „hamis nevű ismerettel” (I. Tim. 6:20). Mások más okból kérdőjelezik meg Isten szavának bizonyos részeit. Így sokan járnak vakon a Sátán készíttette úton. Egyet-

len embernek sincs hatalmában ítéletet mondani a Szentírás felett. Ha valaki mégis ezt teszi, azt Sátán olyan légkörrel veszi körül, amely akadályozza a lelki növekedést. Aki bölcsnek érzi magát ahhoz, hogy bátorságot vegyen a Biblia boncolgatására, annak bölcsessége Isten szemében balgaság lesz. Akkor tud majd valamit igazán, ha tudatlannak érzi magát. Legelső leckéje a taníthatóság lesz. „*Tanuljátok meg tőlem – mondja a nagy Tanító –, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.*” (Mt. 11:29)

Ti, akik gáncoskodó és vádoló lelkületre neveltétek magatokat és másokat is, ne feledjétek, hogy Sátán példáját követitek! Amikor céljaitoknak megfelel, úgy kezelitek a bizonyágtételeket, mintha hinnétek bennük. Olyankor idéztek belőlük, hogy kijelentéseiteket alátámasszátok. De mi történik akkor, amikor a világosság hibáitok kijavítására késztet? Míhelyt a bizonyágtételek ellenkeznek saját elgondolásaikkal, nagyon könnyelműen vetitek el azokat.

Senkihez nem méltó, hogy a kételkedés szavait vesse el itt-ott, hogy azok méregként hatoljanak mások elméjébe, s így meggyengítsék az Isten üzeneteibe vetett bizalmat. Ezek az üzenetek segítettek lehelyezni munkánk alapjait, s figyelmeztetés, intés és bátorítás útján a mai napig kísérik tevékenységünket.

Isten üzenetet küld népének, és ez az üzenet hangzani fog, akár akarják, akár nem mindazok, akik a bizonyágtételek útjába állnak. Ellenzegülések nem ártott nekem, de elszámolással tartoztok a menny Istenének, aki ezeket a figyelmeztetéseket és tanításokat küldte, hogy általuk népe megmaradjon az igaz úton. Felelnetek kell majd vakságotokért, és azért, hogy botránykőként álltatok a bűnösök útjába.

„*A tanításra és a bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk.*” (Ésa. 8:20) Még a Szentlélek szívben végzett munkáját is meg kell próbálni Isten ígéje alapján. A Szentírást ihlető Lélek mindenkor a Szentírás felé irányítja az embert. (General Conference Daily Bulletin, 1891. április 13.)

AZ ÜZENETEK FÉLREÉRTTELMEZÉSE

B. különös üzenettel kereste meg White testvért. Azt mondta, Isten arra hívta el White testvért, hogy töltsse be azt a szerepet, amely Mózesé volt, neki pedig Józsué szerepét kell vállalnia. Így kell dolgozniuk a továbbiakban, kettőjük egyesült munkája révén hatalommal kell hirdetniük az igazságot – mondta.

Ez az ember, mint sokan mások is, megengedte magának, hogy bibliai igazságokkal keverje össze saját véleményét, olyan szakaszokat idézve, amelyek szerinte a h. n. adventistákra vonatkoznak. Sok hasonló emberrel találkoztam. Olyan bibliai részleteket ragadtak ki, amelyeket Isten népére vonatkoztattak. B. azt mondta, hogy be kell látnom szavai igazságát, hiszen mindent a Bibliából idéz.

Igen – mondtam –, valóban bibliai verseket gyűjtöttél egybe, de sok más emberhez hasonlóan te is kiforgatod az Írásokat, ilyen és olyan jelentést tulajdonítva az igének, miközben tudom, hogy nem úgy értendők, ahogyan te magyarázod azokat. Más megtévesztettek-

hez hasonlóan te is úgy gyűjtöttél össze fontos bibliai szakaszokat, hogy azokat a saját elképzelésednek megfelelően magyarázd. Bárki képes lenne félremagyarázni Isten ígétét, majd azt állítani, hogy akik elutasították az értelmezést, magával az Úr üzenetével szegültek szembe, s így örökre eldöntötték sorsukat...”

A hozzám érkező különböző levelek alapján látom, hogy amikor a B.-hez hasonló emberek azt állítják, hogy Isten küldte őket, olyanokhoz mennek, akiknek szinte semmilyen kapcsolatuk nincs népünkkel, s készek mindent elfogadni, ami mennyei eredetűnek tűnik...

HA WHITE TESTVÉRNŐ MONDANI KÍVÁN VALAMIT, ENGEDJÉTEK ÖT SZÓLNI!

Sok, állítólag White testvértől származó üzenet célja White testvérnő félremagyarázása. Olyan dolgok igazolására használják kijelentéseit, amelyek nincsenek összhangban gondolkodásával és véleményével. Ez nagyon fárasztóvá teszi munkáját. Szóbeszéd jár egyik helyről a másikra White testvérnő szavait illetően, amelyek tartalma minden ismétléskor tovább torzul. Ha White testvérnő mondani kíván valamit, engedjétek őt szólni! Senkinek sem feladata, hogy a testvérnő szócsöve legyen... Kérlek benneteket, hagyjátok, hogy mondja el White testvérnő a saját üzenetét! Ő sokkal jobban fogja ezt tenni, mint bárki más, aki róla beszél. (21. kézirat, 1901)

A BIZONYÁGTÉTELEK KÉTSÉGBEVONÁSA

Biztosak lehettek abban, hogy Isten nem munkálkodik olyan emberek által, akik hibát keresnek a bizonyágtételekben, valamint megkérdőjelezik azokat, és másokat is ki akarnak vonni azok hatása alól. Kétséget és hitelenséget melengetnek. Fájdalmas tudatában vannak, hogy életük nem állja ki Isten Lelkének próbáját, jöjjön a figyelmeztetés akár az Ő ígétén, akár bizonyágtételein keresztül. Ahelyett, hogy szívük állapota érdekében először az evangélium tiszta alapelveivel kívánának összhangba jutni, inkább hibát keresnek, és az isteni eszközöket kifogásolják, amelyeket Ő azért adott, hogy népe ezek által felkészüljön az Úr napjára.

Olykor megszólal egy kérkedő hang, amely nem kívánja a Biblia elvei alapján alakítani az életét, és mások jóindulatának megnyerésére törekszik. Milyen hamar az ő oldalára állnak azok, akik nincsenek összhangban Isten munkájával! Az igazságban meggyökerezett megtértek semmi szépet vagy értelmeset nem találnak az efféle viselkedésben vagy tanításban. Azok viszont, akiknek munkája és jelleme nem makulátlanul tiszta, akiknek a szíve nem szent, akik szabadosak, akik családjukban barátságtalanok és az élet dolgaiban nem megbízhatóak – ők nagy örömmel fogadják az újszerű kijelentéseket. A tanító kilétét és tanításának természetét mindenki megismerheti követőinek jelleméből.

Általában azoknak van a legtöbb ellenvetése a bizonyágtételekkel szemben, akik nem olvasták azokat; éppúgy, ahogyan a Biblia ellen is azok szólnak és hitet-

lenségükkel azok dicsekednek, akik keveset tudnak tanításairól. A bizonyágtételeket elvetők tudják, hogy ezek felelősségre vonják őket, s megtagadásuk biztonságérzetet ad bűnös útjukon. (Elhangzott az 1883-as generálkonferencia istentiszteletén – Notebook Leaflets, The Church, No. 6.)

A TÉVELYGÉS MEGRONTÓ EREJE

A hitetlenség útján megzavarja és megrontja az elmét a kételkedés melengetése annak érdekében, hogy igazoljuk magunkat az egyenes útról való letérés miatt – s ez sokkal könnyebb, mint a lelkünk megtisztításába vetett hit és az engedelmisség. Amikor valaki késztetve érzi magát, hogy visszatérjen, akkor pókhálóban vergődő bogárhoz hasonlóan Sátán fogságában találja magát, ahonnan reménytelennek tűnik a szabadulás. Ritka eset, amikor valaki ki tud törni az ellenség csapdájából.

Miután az emberek egyszer hangot adnak a bizonyágtételekre vonatkozó kételyeiknek és hitetlenségüknek, erős kísértésük lesz, hogy kitartsanak a mások előtt hangoztatott véleményük mellett. Elméletük és elképzelésük homályos ködként borul elméjükre, elzárva előlük az igazság mellett szóló bizonyítékok minden fénysugarát. A tudatlanságból, büszkeségből vagy a bűnök szeretetéből fakadó kételyek erős láncra verik a lelket, s egyedül Krisztustól származhat olyan erő, amely szétöri ezt a béklyót.

Isten Lelkének bizonyágtételei az Ő elhanyagolt igéjére irányítják a figyelmet. Aki nem figyel ezekre az üzenetekre, annak szívéből eltávozik a Szentlélek. Milyen más eszköze van Istennek arra, hogy elérje a tévelygésben járókat, és megmutassa valódi állapotukat?

A bizonyágtételek elfogadását gyengítő hatásoknak engedő gyülekezetek erőtlenekek és botladozók. Néhány prédikátor azon munkálkodik, hogy magához vonzza az embereket. Amikor valaki megpróbálja figyelmeztetni őket valamire, amit nem helyesen tesznek, akkor határozottan kijelentik: „A gyülekezetem elégedett a munkámmal.”

MIVEL A BIZONYÁGTÉTELEK FELTÁRJÁK ELŐTTÜK BŰNEIKET, NEM KÍVÁNJÁK OLVASNI AZOKAT

Jézus így szól: „Minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy a cselekedetei fel ne fedessenek.” (Jn. 3:20) Ma is sokan tesznek így. Mivel a bizonyágtételek feltárják előttük bűneiket, nem kívánják olvasni azokat. Némelyek gyerekkoruktól kezdve részesültek a bizonyágtételek fedéseiben és figyelmeztetéseiben, de vajon elfogadták-e az igazságot, és megújultak-e általa? Egyáltalán nem. Ma is ugyanazokban a bűnökben járnak, ugyanazokat a jellemhibákat hordozzák. Ezek a gonoszságok gyengítik Isten munkáját és rányomják bélyegüket a gyülekezetre. Nem valósulhat meg Isten szándéka, hogy a gyülekezeteket egységbe vonja, mivel a tagok – különösen a nyáj vezetői – nem fogadják el a figyelmeztetéseket.

Sokan vallják, hogy elfogadják a bizonyágtételeket, de ez nem mutatkozik meg életükben és jellemükben.

Hibáik a megszokás által egyre erősödnek, és végül, mivel a feddést figyelmen kívül hagyják, elveszítik önuralmukat és megkeményednek helytelen tetteikben. Amikor túl sokat dolgoznak, vagy valamilyen betegség éri őket, nincs erkölcsi erejük felülkerekedni azokon a gyengeségeiken, amelyeket előzőleg nem győztek le. „Nem mutatott-e rá Isten erre a hibádra évekkal ez előtt?” Erre a kérdésre sokan válaszolhatnak így: „Igen, kaptam egy írott bizonyágtételt ezekről a dolgokról.” „Akkor miért nem változtattál helytelen szokásaidon?” „Úgy gondoltam, hogy az engem feddő hibát követtem el. Amit láttam, azt el is fogadtam, de amit nem értettem, azt az üzenetet küldő tévedésének tudtam be. Nem fogadtam el a feddést.”

Néhány esetben az okozta emberek vesztét, hogy éppen azokat a jellemhibákat hagyták figyelmen kívül, amelyek felismerésére és elhagyására Isten készítette őket. A világosság közvetítőiként élhettek volna. Isten azt akarta, hogy éljenek, ezért igazságos üzeneteket küldött számukra, hogy fizikai és lelki erejüket megőrizhessék az Ő szolgálatára. Ha elfogadták volna Isten tanácsát, és olyanná válnak, amilyenek Ő akarta, akkor az igazság előrehaladásának tevékeny munkásaiként elnyerhették volna szeretetét és bizalmát. De most a sírban alusznak, mert nem látták be, hogy Isten jobban ismeri őket, mint ők magukat. Gondolataik és útjaik eltértek Isten gondolataitól és útjaitól. Ezek az emberek, bárhol is tevékenykedtek, megrontották Isten művét. A felügyeletük alatt álló gyülekezetek meggyengültek.

Isten figyelmezteti az embereket, mivel szereti őket. Azt szeretné, hogy erősek legyenek ereje által, kiegyensúlyozottan gondolkodjanak, és jellemük nemessé váljék... Ekképpen Isten nyájának példaképei lehetnének, egyre közelebb vezetve őket a mennyhez, s felépíthetnék Isten szent templomát. (1. kézirat, 1883)

ÖNIGAZOLÁS KERESÉSE

Vannak, akik nem akarják befogadni a világosságot, hanem inkább a maguk választotta úton járnak, s azért kutatják a bizonyágtételeket, hogy azokban valami olyat találjanak, ami alátámasztja hitetlenségüket és engedetlenségük lelkületét. Ezzel a magatartásukkal a széthúzás lelkületét hozzák közénk, mivel az a lélek, amely a bizonyágtételek kifogásolására indítja őket, testvéreikről is sugall majd számukra valami kivetni-valót. (73. kézirat, 1908)

ISTEN TEKINTÉLYT ÉS HATALMAT ADOTT GYULEKEZETÉNEK, AMELYET LEBECSÜLNI ÉS MEGVETNI SENKINEK NINCS JOGA

A gyülekezetben mindig akadtak emberek, akik folytonosan a személyes függetlenségre törekedtek. Nem látják be, hogy az értelem függetlenítése az embert könnyen arra vezeti, hogy túlságosan bízson önmagában, saját ítéletét többre értékeli hittestvérei tanácsánál és ítéleténél, különösen azokénál, akiket Isten az Ő népe vezetésére tisztségekkel ruházott fel. Isten

tekintélyt és hatalmat adott gyülekezetének, amelyet lebecsülni és megvetni senkinek nincs joga. Aki mégis így cselekszik, Isten szavát veti meg.

AZ ÚR BÖLCSÉN ÚGY RENDEZTE, HOGY
A HÍVŐKET SZOROS KAPCSOLAT FÜZZE ÖSSZE

Nagy veszélyben forog, aki hajlamos arra, hogy saját ítéletét tekintse mérvadónak. Sátán jól megfontolt terve ez, hogy elválassza mindazoktól, akik a világosság közvetítői, s akik által Isten munkálkodik az emberekért. Lekicsinyelni azokat, akiket Isten bízott meg az igazság terjesztésében a felelősségvisseléssel, annyit jelent, mint megvetni az embereket, akiket Isten a népe támogatására, bátorítására és erősítésére rendelt. Ha az Úr munkáját végző ember abban a hitben él, hogy ő senki mástól, csak közvetlenül Istentől kaphat világosságot, ezzel kaput nyit az ellenségnek, aki könnyűszerrel elcsábítja és legyőzi. Az Úr bölcsen úgy rendezte, hogy a hívőket szoros kapcsolat fűzze össze, keresztényt kereszténnyel, gyülekezetet gyülekezettel. Csak így lehetséges, hogy az ember Istennel együtt dolgozhasson. Így rendelnek alá minden eszközt a Szentléleknek, és valamennyi hívő tervszerű, rendszeres törekvésben egyesülve közölheti a világgal Isten kegyelmének örömhírét. (Az apostolok története, Az evangélium Antiókiában c. fejezetből)

A BIZONYÁGTÉTELEK ALKALMAZÁSA

A bizonyágtételekkel kapcsolatban semmi nem tehető félre, semmi nem hagyható figyelmen kívül, de el kell gondolkozni a közzétételre alkalmas időről és helyről. Nem szabad rosszul időzíteni. Néhány dolgot vissza kell tartani, mert néhányan rosszul alkalmazzák a kapott világosságot. Minden jóta és vessző szükséges, azoknak a megfelelő időben kell előkerülniük. A múltban a bizonyágtételeket gondos tanulmányozásnak vettük alá, mielőtt nyomtatásra kerültek. Mindez ma is ugyanúgy történik.

Mondd meg az embereknek, egyék és igyák Isten Fiának testét és véré! Tárd eléjük az Igét! Lesznek olyanok, akik félreértelmezik és félremagyarázzák majd. Vakság van rajtuk, és úgy értelmezik az ihletett szavakat, ahogyan Sátán vezeti őket. White testvérnő szavainak teljesen hamis jelentést tulajdonítanak. Sátán éppoly készségesen állítja, hogy ő Krisztus tanítványa, mint ahogyan a vádoló Júdás is tette. Némelyek Sátán hazugságmondó iskolájában tanultak. Zakariás könyvének harmadik fejezete ad leírást róluk. Semmi sem olyan kedves Istennek ezen a világon, mint egyháza. Sátán azonban befolyásolta az emberek gondolkodását, és ravaszul továbbra is a szent kötelesség elárulására készíti őket.

SZEMELVÉNYEK KIADÁSA

Biztosan látom, hogy ha mindenki, aki a könyvek írására alkalmasnak tartja magát, követné elképzeléseit és megjelentetné írásait, s ha kiadóink ajánlására tarthatna

számot, akkor világunkban nagyon sok konkoly lenne elvetve. Sokan kérték tőlem komoly elszántsággal: engedjem meg – bizonyos témák hangsúlyozása érdekében –, hogy úgy használhassák fel írásaimat, hogy azok mély benyomást gyakorolhassanak az olvasókra.

Valóban szükség lenne ilyen anyagok közreadására, mégsem egyezhetek bele a bizonyágtételek ilyen irányú felhasználásába; abba, hogy emberek az általuk elképzelt módon alkalmazzák az önmagában jó kijelentést.

Lehet, hogy a javaslattevők bölcsen vitték volna véghez szándékukat, mégsem merem feljogosítani őket arra, hogy elgondolásuknak megfelelően használják írásaimat. Az ilyen vállalkozás kapcsán sok mindent át kell gondolni. A bizonyágtételek felhasználása során, amikor egy bizonyos kérdéskör megvilágítására törek-szenek, előfordulhat, hogy a szemelvények más benyomást keltenek, mint eredeti szövegkörnyezetükben olvasva. (A gyülekezethez szóló bizonyágtételek lejegyzése és terjesztése, 25–26. oldal)

SÁTÁN UTOLSÓ CSALÁSA

Sátán egyre több hazugságot halmoz fel, hogy elfordítsa az embereket az igazságtól. Legutolsó csalása az Isten Lelke bizonyágtételeinek hatástalanítása lesz. „Amikor nincs mennyei látás, a nép elvadul...” (Péld. 29:18) Sátán – különböző módszereket és eszközöket használva – ravaszul ténykedik, hogy megingassa Isten maradék népének az igaz bizonyágtételekbe vetett hitét. (12. levél, 1890)

Sátáni gyűlölet támad a bizonyágtételek ellen. Sátán célja az lesz, hogy megbolygassa a gyülekezetek bizonyágtételekbe vetett hitét, mivel nem tudná olyan egyszerűen megcsalni az embereket, ha figyelnének Isten Lelke intéseire és tanácsaira. (40. levél, 1890)

Bizonyágtételek V. kötet

2002 márciusától a könyvkiadóban kapható lesz a régóta várt Ellen Gould White-könyv, a *Bizonyágtételek V. kötete*. A szerző kilencrészes bizonyágtétel-sorozatának talán legfontosabb részét tarthatjuk majd kezünkben. E kötetben olvasható Ellen G. White legtöbb, egyes személyekhez szóló bizonyágtétele, amelyek a hitélet sok kérdésében nyújtanak eligazítást a mai olvasó számára is.

A Comenius Általános Iskola

A Holnap Iskolája Alapítvány 1998-ban arra kényszerült, hogy a fenntartásában 1992 óta működő szekszárdi iskoláját megszüntesse. A keresztény tanárokból álló tantestület és az érintett szülők is nehezen akartak belenyugodni, hogy az évek óta fennálló, jól működő tanintézmény munkája véget érjen. Közösségünk akkor már tudott e bibliai alapokat kereső iskoláról, és kereste annak lehetőségét is, hogyan tudna segíteni munkájában. Amikor a bezárás veszélye komolyan felmerült, megkereste a vezetőket, és kinyilvánította átvételi szándékát.

Közösségünk három tagja magánszemélyként hozta létre 1998 nyarán „A Keresztény Nevelésért” Alapítványt, 150 ezer forintos alapító vagyonnal. Ezt még hosszas munka követte, míg 1998 szeptemberében az immár Comenius Általános Iskola megkezdhetette első tanévét. Iskolaépületünket a helyi református gyülekezettől béreljük.

Úgy hiszem, iskolánk legnagyobb erőssége a tanári kar egységes gondolkodása. Jóllehet négy különböző felekezetet képviselünk, összeköt minket Isten Igéjének és akaratának őszinte keresése, a gyermeknevelésről vallott bibliai elvek azonos felfogása, és az a kívánság, hogy Isten eszközei legyünk keresztény gondolkodású gyermekek felnevelésében. Nagyon hálásak vagyunk azért is, hogy a tanári kar testületileg is Isten elé hozhatja örömeit és kéréseit mind a munkát, mind magánéletünket illetőleg. (Jelenleg nyolc főből álló tanári karunk munkáját hét óraadó kolléga egészíti ki.)

Meggyőződésünk, hogy minden nevelési-oktatási munka szükség-szerűen sikertelen, ha nem a gyermek személyiségének egészét (ér-

telmét, erkölcsét, fizikumát) célozza meg. Nevelési céljaink és feladataink megfogalmazásakor, a megvalósítás útjainak keresésekor mindezeket szem előtt tartjuk.

Iskolánk keresztény voltának jelentőségét elsősorban abban látjuk, hogy a tananyagot a bibliai elvek „szemüvegén” keresztül mutatjuk be diákjainknak: hogyan tekint Isten a történelem, irodalom eseményeire, hőseire; miként bizonyítja mindez a Bibliában lefektetett életelvek igazságát; hogyan vallanak a természet jelenségei, törvényszerűségei a Teremtő hatalmáról, bölcsességéről és jóságáról. Tisztában vagyunk azzal is, hogy iskolánk tanulói számára – akár keresztény, akár más háttérű családból érkeznek – Istent képviseljük. Ez természetesen nagy felelősséget ró ránk, és tudjuk, hogy ezt a feladatot csak magunkat naponta Isten kegyelmében és erejében megerősítve tölthetjük be.

A kis létszám is segít minket céljaink megvalósításában: intézményünknek hatvannál alig több nappali tagozatos tanulója van. A kis csoportokban kiváló lehetőség nyílik arra, hogy pontosan felmérhessük diákjaink adottságait és képességeit, nehézségeit, hiányosságait, s egyéni lehetőségeiket ismerve fejlesszük őket. Hatalmas áldás, hogy tanári karunk minden tagja tisztában van a jellem fejlesztésének fontosságával is, és így a különböző tanórákon hasonló elvárásokkal szembesülnek a tanulók. A kis létszám hozzájárul a hatékony tanulmányi munkához szükséges fegyelem megteremtéséhez is.

Az államilag előírt követelmények teljesítésén túl különös gondot fordítunk az egészséges életmód elveinek és gyakorlatának bemutatására a környezetismereti és biológiaórák keretein túlmenően

is. A reggeli áhítatra fenntartott negyedórát a felső tagozatban heti rendszerességgel fordítjuk az egészséges életmód elveinek ismertetésére. A gyakorlati készségek fejlesztésére fenntartott órákat (biológia, környezet, nyelvórákon belül) szívesen fordítjuk reformételek készítésére. Egyhetes erdei iskolánk témájául szintén az egészséges mentális, lelki és fizikai élet törvényeit választottuk. A modern élet kihívásaira szeretnénk felkészíteni tanulóinkat az angol nyelv és a számítástechnika tantárgyak oktatásával is.

Feladatunknak tekintjük, hogy a szülőknek segítségül legyünk oly fontos és nehéz nevelési munkájukban. A velük való rendszeres és szoros kapcsolattartás közös munkánk előfeltétele. Ennek érdekében – a fogadóórákon és szülői értekezleteken túl – szülői levelekben tájékoztatjuk őket az aktuális eseményekről és feladatokról. Félévente minden családdal személyesen beszélgetnek az osztályfőnökök a gyermekek előrehaladásáról. A téli szünet előtt és a tanév végén tartott „bankettek”-kel (amelyekre a tanárok és tanulók műsorral, ajándékkal, a szülők pedig szendvicsekkel, süteményekkel készülnek) és az évszakonként szervezett családi iskolai kirándulásokkal a jó kapcsolatot szeretnénk kialakítani és fenntartani.

Az iskola fenntartásának egy része állami normatívaként és a szekszárdi önkormányzat támogatásaként érkezik, amelyhez pályázatokon nyert pénzek járulnak. A kiadások és a bevételek közötti különbséget a Keresztény Advent Közösség és magánszemélyek adományai egyenlítik ki. Jelenleg egyik legnagyobb problémánk, hogy – anyagi források hiányában – ez év októberétől meg kellett válnunk

egyik kolléganőnkől, akinek munkáját napi szinten hiányoljuk.

Nemcsak pénzadományok segítenek azonban, hanem testvéreink önkéntes alkalmi munkája is, pl. meszelés, takarítás, asztalos- és lakatosmunkák. Mivel iskolaépületünk igen régi, állandóan adódnak olyan karbantartási feladatok, amelyek ellátása már meghaladja nemcsak iskolánk, hanem helyi gyülekezetünk erejét is. Ha valaki szívesen segítene, az egy-két napos segítséget is hálásan megköszönnénk az említett munkák bármelyikében.

Címünk: Comenius Általános Iskola, 7100, Szekszárd, Kálvin tér 19–21., telefon: 06/74/511-165, e-mail: comenius@terrasoft.hu. Számlaszám: 11992804-04504070.

Erdei iskola

Csodákat mindennap átélünk, de nem mindig vesszük észre, milyen fontos események történnek velünk. 2000 szeptemberében erdei iskolába készültünk, egy hetet terveztünk eltölteni a törökkoppányi táborban. Mivel az iskolakezdés még a jómódúak pénztárcáit is kiüríti, ezért a költségeket igyekeznünk kellett a lehető legkisebbre zsugorítani. Ez azt jelentette, hogy nekünk kellene főzni: közel hatvan diákot és legalább tíz felnőttet ellátni élelemmel. Magam sem tudom, mi készített, de egy hirtelen jött ötlettel elvállaltam a főzést. Csak néhány nap múlva ébredtem rá a feladat nagyságára: mit is vállaltam? Sosem főztem még egyszerre tíz embernél többnek, azt is csak alkalmanként. Mi lesz most? Azt sem tudom, mennyi rizst kell főzni ennyi embernek! Mennyi kenyér kell, mennyi leves? Hogy volt egyáltalán bátorságom hozzá, hogy elvállaljam, hiszen állítólag nem is tudok főzni?!

Kétségbeesésemben kolléganőm sietett a segítségemre:

– Meglátod, rendben lesz minden, ne aggódj! Ha már egyszer elvállaltad, az Úr majd megsegít. Állítsuk össze a menüt, de imádkozunk előtte!

Így is tettünk. Rövid idő alatt összeállítottuk az étrendet, a kollégák és a szülők is jóváhagyták. (Igyekeztünk egészséges ételeket készíteni.) A szülők otthonról küldtek zöldségeket, gyümölcsöket és száraz élelmiszereket, hogy minél kevesebb pénzt kelljen kiadni. Nem gondolkoztunk különösebben a menü sorrendjén, csak később derült ki, hogy a harmadik nap reggelén azért volt jó bundás kenyéret csinálni, mert éppen sok, nem túl friss kenyér maradt, tojásba forgatva viszont a gyerekek egyik kedvenc reggelije lett. János, a tábor gondnoka nemcsak a bevásárlásnál segített, hanem a mennyiségek kikalkulálásában is.

Aki főzött már több emberre, jól tudja: szinte lehetetlen eltalálni a szükséges mennyiséget, hiszen olyan sok mindenben múlik: hogy ízlik az étel, milyen éhesek éppen a gyerekek, hogyan sikerül szétosztani a porciókat stb. De Isten minden képzeletünket meghaladóan megsegített bennünket. Az első csoda az első este történt, amikor a virsliből összesen csak két pár maradt. Sok lapot töltene meg mindent felsorolni. Hogyan lehetett, hogy az ebédből mindennap se több, se kevesebb nem volt, mint a szükséges, s a gyerekek néha kétszer-háromszor is repetáztak, ám az étel mindig pont annyi volt, amennyi éppen elfogyott?! De annyira kiszámítva, hogy a lángosból a váratlanul érkező vendégnek éppen csak maradt, a rizst úgy kellett kikaparni a lábos aljáról, a zabfasírt az utolsó morzsáig elfogyott, és sorolhatnám. Egy hét alatt mindössze egyetlen vödörnyi moslék gyűlt össze, ami sokat mond annak, aki ismeri az édességekhez, cukros üdítőkhöz szokott gyerekek válogatosságát...

Az Úr kegyelmét nemcsak abban láttuk, hogy az ötnapi ételmezés költségeit – a hozott élelmiszereknek köszönhetően is – hihetetlenül alacsonyan tudtuk tartani, de abban is, hogy a megvásárolt anyagokból szinte mindent sikerült felhasználni.

A tanárok minden reggel korán keltek, hogy még a tábor ébredése előtt meg tudják beszélni aznapi teendőiket és közösen imádkozzanak. Mi ekkor a reggelit készítettük

elő. Mindennap be volt osztva, melyik osztály melyik étkezésnél segít az előkészítésben, tálalásban, mosogatásban, pakolásban. A délelőtti rendhagyó órák után fakultatív kézműves-foglalkozásokra került sor, és meglepett minket, milyen szívesen áldozták fel a gyerekek szabadidejüket, hogy hímezzenek, gyöngyöt fűzhessenek, batikoljanak, kenyéret süssenek, agyagozzanak, márványozzanak. A fotók és a videofelvételek alapján úgy tűnik, nem csak a gyerekek öröme volt mindez... Délutánonként sportversenyt vagy túrát szerveztünk, a tananyaghoz kapcsolódó megfigyelési feladatokkal kiegészítve. Gallyakat is gyűjtöttünk, hogy kitarson az esti tábortűzeknél, ahol együtt játszottunk, énekelünk, beszélgettünk.

Szeptember közepe lévén, kicsit féltünk az időjárástól, különösen, mivel az azt megelőző héten végig esett. Azonban nekünk egész héten csodálatos, kellemesen meleg időnk volt, csak az utolsó reggel esett egy kicsit az eső.

A felszabadult léghő, a tervezett programok iránti érdeklődés, a balesztmentesen lezajlott kirándulások is az Úr gondviselését bizonyították: mindannyian éreztük, hogy ez nem rajtunk múlt. Külön örömeinkre szolgált, hogy – különböző pályázatokon nyert pénzösszegeknek köszönhetően – minden gyermeket magunkkal tudtunk vinni, senkinek sem kellett anyagi okok miatt otthon maradnia.

Ismét tervezünk erdei iskolát, s a tapasztalatok birtokában félelem nélkül vághatunk bele. Nem kell megkerülnünk a világot, hogy tudjuk: itt áll mögöttünk az Isten.

Monostori Mária

Reggeli áhítatok

Keresztény iskolánk rendjében nagyon fontos szerepe van a nap megfelelő elkezdésének. A tanítást 8 óra előtt 5 perccel kezdjük, negyedórás áhítattal. Az én feladatom lett a 2-3. osztály „nyitóinak” megszervezése. A téma megválasztása sok gondot

okozott számomra. Általában egy hozott történetet beszéltünk meg közösen, majd néhány gyermek imádkozott.

Egy idő után azonban kezdtem kifogyni a történetekből, és azt is láttam, hogy sokszor nem figyelnek a gyerekek. Imádkozni kezdtem, hogyan is lehetne javítani ezen a helyzeten. A segítség megérkezett. Megkértem a gyerekeket, hogy – ha kedvük van – válasszanak egy-egy igeverset, hozzák el, és arról beszéljünk.

Volt! Sorban állnak, hogy elmondhassák az általuk – alkalmanként szülői segítséggel – kiválasztott verseket és az azokhoz fűződő

gondolataikat. Nagyon áldott beszélgetésekben van részünk, néha csak csodálkozom, milyen mély, tartalmas gondolatok ébrednek bennük. Meglepnek lényegre törő kérdéseikkel, saját bibliai felfedezéseikkel. A minap az egyik harmadikos kislány újságolta nagy örömmel: a borról azt olvasta az igében, hogy abban Isten nem gyönyörködik! A rendelkezésünkre álló tizenöt perc még kevésnek is bizonyul. A beszélgetés után föllevenítjük, hogy az elhangzottakon kívül kiért, miért is imádkozunk. Ez a kis imacsoport az egyik legnagyobb örömom. Szívmelengető tapasztalat, hogy egy kislányunk édesanyja sú-

lyos betegségből már gyógyul (és lelkes hallgatója kazettáinknak), vagy hogy egy másik – több éve munkanélküli – anyuka azóta rész-munkaidőben dolgozik...

A gyerekek hozott igeverseiket egy papírból készített kis falevéltre írják fel, és felragasztják a kartonpapírból kivágott „igefa” ágaira az osztályterem falán. A tábla mellé elhelyezett falidíszben gyűlő, különféle, kisebb-nagyobb, girbe-gurba betűkkel teleírt levélkéket gyakran böngészik napközben is. De meg vagyok győződve, hogy „igefánk” nemcsak nekem és a tanulóknak kedves...

Katz Márta

MEGHÍVÓ

COMENIUS-NAPOK

Szekszárd, 2002. március

A Comenius Általános Iskola kétnapos fórumra hívja minden pedagógus és a gyermeknevelés területe iránt elhivatottságot érző testvérünket, barátunkat. A Bibliából, illetve a bizonyágtételekből tudjuk, hogy a végidőben a legnagyobb válság társadalmi téren várható. Akik a pedagógia területén dolgozunk, már most látjuk, milyen neveltségi szintű generáció nő fel és szól bele rövidesen a történelem alakulásába. Égető szükségét érezzük, hogy évenként, félévenként fórumot teremtsünk az említett jelenségek megvitatására, kiértékelésére. Nagy hangsúlyt kívánunk helyezni a fórum jellegű beszélgetésekre, illetve a tapasztalatcserére is.

Időpont: 2002. március 29–30.

(Szállást már 28-ától, csütörtök estétől tudunk biztosítani)

TÉMÁK:

Március 29., 9³⁰ AZ IGAZSÁGOS GONDOLKODÁSRA NEVELÉS

(Előadó: Vankó Zsuzsa)

Március 29., 14^h VAN-E KERESZTÉNY PEDAGÓGIA?

(Előadó: Pálhegyi Ferenc)

Március 30. A FEGYELMEZÉS

(Előadó: Reisinger János)

Kérjük, részvételi szándékotokat szervezési okokból (szállás stb.) előre jelezzétek a következő címen:

Comenius Általános Iskola
7100 Szekszárd, Kálvin tér 19–21.
Telefon: 74/511-165 (este: 74/415-468),
e-mail: comenius@terrasoft.hu

A gyülekezet mint misszióiskola

Az elmúlt időszakban közösségünkben több könyv és kiadvány látott napvilágot, amelyek gyülekezeteink evangélizációjáról és a missziómunka hatékonyabb módjairól szólnak. Bizonyára többen olvasták Russell Burrill *Forradalom az egyházban* című, a jugoszláv unió által kiadott könyvét. Alapgondolata szerint Isten műve azért nem tud befejeződni Földünkön, mert eddig szinte semmit nem tettünk a gyakorlatban azért, hogy az I. Pt. 2:9 szerinti egyetemes papság elve a missziómunkánkban is valósággá váljon. Vagyis mindannyiunknak – a szó bibliai és gyakorlati értelmében is – Jézus igazi tanítványává kell lennünk ahhoz, hogy másokat is azzá tehesünk.

Pár éve közösségünkben is elindult a tanítvánnyá képzés programja, azonban mára sajnos megtorpanni látszik. *„Elmenvén azért széles e világra, tegyetek tanítványokká minden népet”* (Mt. 28:19) – e tanítványság pedig nem jelent mást, mint hogy mindenki valamilyen szolgálatot végez másokért *„a Krisztustól osztott ajándék mértéke szerint”* (Ef. 4:10).

„Az első egyházban a hívek feladata nem csupán a gyülekezet padjainak melegen tartása volt. Ők mindannyian tevékenyen részt vettek az evangéliumi szolgálatban. Egy író kijelentette: »Az egyház nem foglalkoztatott prédikátorokat, az egyház prédikált!« (...) Az egyház léte nem öncélú: azért létezik, hogy minden hívőnek támaszt nyújtson az evangéliumi szolgálatban. (...) A korai adventisták mindig szem előtt tartották ezt a bibliai elvet, és megértették, hogy Isten azáltal a céllal alapította meg ezt az egyházat, hogy a hívek állandóan maguk előtt láthassák a valódi bibliai eszményt.” (Burrill: *Forradalom az egyházban*, 34–35., 38. o.)

A könyv mondanivalójából következően a prédikátori szolgálat jellege és gyakorlata is új megfogalmazást nyer az Ef. 4:11–12 tükrében, amely versek a modernebb fordítások szerint így szólnak: *„És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul. Hogy a szenteket felkészítse a szolgálat munkájára.”* (Dr. Budai, református fordítás, 1967) *„Hogy szolgálatuk betöltésére neveljék a szenteket.”* (Dr. Gál Ferenc, katolikus fordítás, 1976) *„Hogy Isten szolgálatra neveljék a szenteket.”* (Békés Gellért és Dalos Patrik, katolikus fordítás, 1991)

E kijelentés a prédikátort (pásztor) nem pusztán úgy mutatja be, mint aki az evangéliumi szolgálatot végzi, hanem olyan személyként, aki segíti, felkészíti a rábízottakat a másokért vállalt szolgálatra. Ellen G. White a következőképpen szól erről a prédikátoroknak: *„Isten nem azt a feladatot adta prédikátorainak, hogy rendet tartsanak a gyülekezetekben, mert ez a munka természeténél fogva olyan, hogy amint bevégeztük, kezdhetjük újra. A hívek, akikről ilyen módon viseltünk gondot, lelkileg visszafejlődnek. Menynyivel gyorsabban fejlődnének, ha annak a törekvésnek a kilenc tizedét, amit azokra fordítunk, akik már ismerik az igazságot, inkább a hitetlenekre szánnánk!”* (Bizonyosságtételek VII., 18. o.)

Természetesen ez az Ap. csel. 20:28 szerint nem jelentheti a gyülekezet lelki gondozásának elhanyagolását. Azonban a lelki gondozás nem válhat öncélúvá. Hiszen az egyház nem cél, hanem eszköz Isten kezében.

Lelki épülésünk akkor a leghatékonyabb, amikor saját problémáinkról megfeledkezve mások nehézségeiben osztozunk, felkínálva ne-

kik az evangélium gyógyszerét. Hiszen Laodicea számára is ez jelentheti a megoldást. *„A leghatásosabb gyógyszer Laodicea számára nem a Laodiceáról szóló prédikáció, nem az egyház bűneinek ismételtetése. Sőt, még a missziómunkára való ismételt felszólítás sem az. A gyógyszer, amire Laodiceának szüksége van, az, hogy a lelkipásztorok megtanítsák a híveket, hogyan kapcsolódhatnak be – lelki ajándékaikkal összhangban – az evangéliumi szolgálatba.”* (Burrill, 52. o.)

Sokszor megtörténhet velünk, hogy miközben másoknak beszélünk az evangéliumról, mi magunk is elkezdünk hinni benne... Amint látjuk, hogy azok, akiknek szólunk az ígéről, komolyan veszik és befogadják, a mi szívünkben is újraéledhetnek és meglevnedhetnek a már jól ismert igazságok. Így másokat megmentve magunkat is megmenthetjük. *„Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig valást az üdvösségre.”* (Rm. 10:10)

Ezekkel a gondolatokkal szinte egy időben erősödött meg néhányunkban – persze nem mint új felismerés – az a törekvés, hogy milyen jó lenne valóra váltani közösségünkben Ellen G. White jóval korábban és többször elismelt tanácsait, amelyekből néhányat idézünk:

„Népünk túl sok prédikációban részesült, de tanítottuk-e őket arra, miképpen kell azokért munkálkodniuk, akikért Krisztus meghalt? Megmutattuk-e nekik azt a munkát, amelyben segíthetnének, és felvilágosítottuk-e őket arról, milyen nagy szükség van a segítségükre és az erejükre? Világosan látható, hogy az eddigi prédikációk nem készítették önzetlen szolgálatra a gyülekezeteinket. Gondolkodjunk el ezen, mert komoly eredmények forognak kockán! Jövönket, az örökkévalósá-

got illetően misszióórakon tanítsuk a testvéreket a missziómunka végzésére.” (Bizonyágtételek VI., 431. o.)

„Sokan szívesen dolgoznának, ha felkészítenék őket. Tanítsuk és bátorítsuk őket! Minden gyülekezeti iskola legyen a keresztyén munkások részére.” (A nagy Orvos lányomán, 148. o.)

„Mivel a vezetők a gyülekezeti tagokat helytelenül tanították, sok a rest közöttünk. Arra várnak, hogy mások gondozzák őket, mint egy beteg gyermeket. Szüntessük meg ezt az állapotot!” (Bizonyágtételek VI., 434–435. o.)

„Isten elvárja egyházától, hogy tanítsa és nevelje tagjait arra a munkára, amely által megszólíthatják a világot. Olyan nevelésben részesítsük népünket, amelynek eredményül százan és százan válnak képessé arra, hogy értékes talentumikat kamatoztassák. E talentumok felhasználása által megbízható férfiak fontos tisztségeket tölthetnének be gyülekezeteinkben, és szolgálatuk révén képviselhetnék tiszta és romlatlan alapelveinket. Így sok jót tehetnének a Mester munkájában.” (Bizonyágtételek VII., 431–432. o.)

„Ne halogassuk a gyülekezeti tagok jól megszervezett nevelését!” (Bizonyágtételek IX., 119. o.)

Közösségünkben az elmúlt tizenkét év során az előadás-sorozatok mellett sok más út is kínálko-

zott az evangélium terjesztésére, képviselőit. Csak néhányat szeretnék felsorolni. Az önálló könyvkiadással sok helyre sikerült eljuttatni könyveinket, kiadványainkat. A főiskolai oktatás mellett a hajléktalankért végzett munka és az egészségügyi misszió által sokféle embercsoportot megközelíthettünk. A kérdőívvezéssel, a telefonos lelki segélyszolgálatokkal, a különféle találkozóhelyeken való részvételeinkkel (pl. Pepsi-sziget) különböző társadalmi rétegekkel kerülhettünk kapcsolatba. Mindezek mellett mégis sokunk aggodalma lehet, hogy gyülekezeteink nagy részében azt tapasztaljuk: jelenlegi kiváltságos helyzetünkben nem használjuk ki kellőképpen missziós lehetőségeinket, a jó Istentől kapott személyes és közösségi adottságainkat.

Ezért az evangélizációs osztály a prófétaág Lelke által megfogalmazottak reményében – miszerint „sokan szívesen munkálkodnának, ha felkészítenék őket” – az ország öt körzetében missziós továbbképző tanfolyamokat szervez.

Erre a feladatra a következő bizonyágtétel is bátorított bennünket: „Alkalmazzon egyházunk olyan munkásokat is, akik jól átgondolt terv alapján mind a nagy, mind a kis gyülekezeteket felkeresik, és a tagokat a gyülekezet építésére, valamint a hitetlenekért végezhető

munkára tanítják.” (Bizonyágtételek IX., 117. o.)

A következő témákat szeretnénk javasolni a kétnapos missziós továbbképzések témájával:

1. A misszió és a talentumaim. Hol a helyem, milyen szolgálatot végezhetnék? (Mézes Judit)

2. A misszió és a kapcsolataim. Hol és hogyan érhetünk el embereket? (Soós Attila)

3. A misszió és az életmódom. Hogyan érjük el a családokat? (Szabó Attila)

Az alkalmakról körzetenként mindenkit értesítünk, és kérjük, előzetes megbeszélés után írásban vagy telefonon jelezzétek Mézes Juditnak, hogy a gyülekezet – a helyi adottságok figyelembevételével – milyen missziós munkát végez vagy szeretne végezni.

A következő bibliai ígéretekkel szeretnénk bátorítani téged is, aki e sorokat olvasod, hogy jelenléteddel, hitbeli tapasztalataiddal, meglátásaiddal, javaslataiddal, imáiddal járulj hozzá ahhoz, hogy Isten áldásai kíséressék összejöveteleinket: „Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándék mértéke szerint... minden egyes tag mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga felépítésére, szeretetben.” (Ef. 4:7, 16/b)

Soós Attila

nyári Biblia-táborok

BUDAPEST

Június 23–29. Biblia-ismereti I. tábor

Helyszín: **SPORT SZÁLLÓ (SZABADSÁG-HEGY)**

BÓZSVA

Június 30.–július 7. Családos tábor

Július 7–14. Biblia-ismereti III./Rehabilitációs tábor

Július 14–21. Főiskolai tábor

Július 31.–augusztus 11. Biblia-ismereti IV. tábor

Augusztus 13–25. Zenei tábor

TÖRÖKKOPPÁNY

Június 30.–július 7. Biblia-ismereti II. tábor

Július 11–21. Kézműves I. tábor

Július 21–28. Kézműves II. tábor

Július 28.–augusztus 4. Sporttábor

Augusztus 4–11. Életmódtábor

Augusztus 11–18. Adventtábor

(Megjegyzés: Az adventtábor a részletes programfüzetben nem szerepel, a táborra a jelentkezési tudnivalókat *Az Idők Jelei* következő számában tesszük közzé.)

A jelentkezési lapot is tartalmazó részletes programfüzetet a zugligeti központban lehet igényelni:
1121 Budapest, Remete u. 16/A, telefon: 06/1/391-0205

KERESZTSÉG

2002. január 20-án a zugligeti gyülekezetben új testvérekkel gyarapodott közösségünk. Ez alkalommal **Belencsák Mihályné** (Szombathely), **Pataki Attiláné** (Dunaújváros), **Zeleszkó Márta** (Dunaújváros), **Sopotnik Béláné** (Salgótarján), **Sitkeiné Baksa Melinda** (Kaposvár), **Török István** (Zugliget) és **Muráncsik Ottó** (Pilisszántó) kötött szövetséget az Úrral és az Ő népével. Testvéreink életére a következő igékkel kívánjuk a jó Isten gazdag áldását:

„Fiam! Az én tanításomról el ne feledkezzél, és az én parancsolatimat megőrizze a te elméd, mert napoknak hosszú voltát, sokesztendő életet és békességet hoznak néked bőven.

Az irgalmasság és igazság ne hagyjanak el téged; kösd azokat a te nyakadra, írd be azokat a te szívednek táblájára! Így nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek szemei előtt.

Bizodalmaid legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden útidban megismered Őt, akkor Ő igazgatja a te útidat.”

(Péld. 3:1–6)

GYERMEKSZÜLETÉS

A jó Isten a közelmúltban gyermekekkel áldotta meg testvéreinket. Hálásak vagyunk, hogy az Úr az édesanyákat megőrizte a gyermekszüléskor. Kívánjuk, hogy a szülők Isten félelmében tudják nevelni a rájuk bízott gyermekeket.

Ócsainé Mátyássy Katalin és ifj. Ócsai Sándor testvérünknek lánya született: **Evelin**; míg Molnár Nóra és Molnár Alex testvérünknek fia: **Benjámín**.

„Minden világrajövő gyermek Jézus Krisztus tulajdona, akit szavakkal és jó példával Isten szeretetére és az Úr iránti engedelmessegre kell nevelni... A szülőknek fáradhatatlan erőfeszítéssel kell figyelniük a nyiladozó, fogékony elmét, és a családi életben mindent másodlagossá kell tenniük határozott kötelességük mellett, amelyet az Úr adott számukra, hogy neveljék gyermekeiket az Ő tanítása és intése szerint.”

(Ellen G. White: Boldog otthon, 155. o.)

HALÁLOZÁS

Az elmúlt hónapok nemcsak öröme adtak okot, hiszen ismét szembesülnünk kellett testvéreink távozása nyomán a halállal.

Az ige bátorító, a viszontlátás reményességét megszólatató gondolataival szeretnénk vigasztalni a hozzátartozókat:

„Megelevenednek halottaid, és a holttestek fölkelnek: serkenjeteek föl és énekeljeteek, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!... És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket, ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!”

(Ésa. 26:19; 25:9)

Távoztak közülünk:

Illyés Julianna (Elek), **Tóth Pálné** (Farnos), **Lehoczki Tibor** (Gyulavári), **Kovács Magdolna** (Zalaegerszeg–Ebergény).

Külön megemlékezünk a svájci Zürichben élt **Zsóri Georgina** testvérnőről, aki élete utolsó heteiben is erőfeletti módon támogatta közösségünket. Isten áldja meg adományait, hogy azok testvérnőnk végakarata szerint tölthessék be küldetésüket!

Kocsik György (Vésztő)

Testvérünk váratlan halálával vésztői gyülekezetünk legidősebb tagját veszítettük el. „Gyuri bácsitól” a viszontlátás reményében búcsúzott a család és gyülekezet.

Bartalos Béla (Elek)

Testvérünk hosszú időn át az eleki gyülekezet vezetőjeként végzett önzetlen szolgálatot. Küzdelmes életében feleségével három gyermeket nevelt, Isten félelmében. Utolsó éveiben hosszan tartó, súlyos betegség örölte fel erejét. Szenvedései közben, családjá gondoskodó szeretete mellett, a Megváltóba vetett megújuló hit adott számára erőt és reményiséget.

